

nok har kunnet vise, hvad de kunne bruge den til, går man i gang med at indskrænke den og tage magten fra dem igen. Det er dog ikke sådan, at man deler den ud til nogen; nej, man tager den derind, hvor man føler sig tryggest ved, at magten ligger, nemlig i ministeriet. Det er måske også tryggest for både embedsmænd og ministre.

Det, der også karakteriserer processen, er, at man åbenbart har meget travlt med det her. Selv om der jo er gået kort tid efter den sidste store reform, har man meget travlt: Der gives 14 dages høringsfrist. Debatten om forslagene præges også af, at videnskabsministeren har truffet den interessante beslutning, at vi ikke må se høringssvarene fra de andre ministerier. Alt i alt er det sådan hele vejen igennem en proces, der er præget af afdemokratisering, og så foregår det selvfølgelig heller ikke alt for demokratisk, når det skal gennemføres.

Så kan man spørge: Hvad er det så, der er problemet? Jo, problemet er, at det her selvfølgelig hænger sammen med forringelserne af efterlønnen og forringelserne af folkepensionen, forstået på den måde, at man skal langsomt og sent ud af arbejdsmarkedet, men man skal bestemt hurtigt ind. Det er jo sådan set det, det er hele det bagvedliggende mantra bag ved det her forslag.

Alle høringssparter har lært det. Man kan ikke indlede et høringssvar uden at bekræfte, hvor vigtigt det er, at de studerende kommer hurtigt igennem universitetet. Universitetsuddannelsen er nemlig noget, der skal overstås. Ingen – og det synes jeg er ret interessant – muligvis med undtagelse af de studerende, nævner, at universitetet også handler om fordybelse, og at tempo derfor ikke altid er godt. »Fart og Tempo« var i min ungdom og barndom et tegneserieblad, men skulle nødtigt blive betegnelsen for universiteterne.

Og hvad er så problemet i det? Altså, hvordan kan det være, at studerende ikke altid gennemfører studierne på den normerede studietid? Ja, det kunne jo være, at de engagerede og involverede sig i det omkringliggende samfund ligesom alle de folketingsmedlemmer, som aldrig har fået gjort deres uddannelse færdig, og som på den måde er et lysende eksempel på, at det ikke gør noget, det tager tid, bare det er godt.

Det andet, man kunne forestille sig at studerende gjorde, var, at de havde studenterjob. Det ved vi jo et eller andet sted nærmest er livsnød-

vendigt. Man kan læse i de forskellige publikationer, som studenterorganisationerne udgiver, hvor vigtigt det er at have studenterjob, hvis man nogen sinde skal få et arbejde. Det er altså nyttige ting, gode ting, samfundsmæssigt fornuftige ting, men det kan godt være, det betyder, at man bliver et halvt eller et helt år ældre, inden man er færdig med sin uddannelse, og det er måske ingen katastrofe.

Så er der nogle ting, som også hører til længe-re studietid, der til gengæld er dårlige: dårligt studiemiljø, mangel på inddragelse af de studerende, uninspirerende undervisning og prøveformer, som ikke afspejler uddannelsernes form og indhold. Og disse ting gør regeringen jo, hvad den kan, for at sikre ved at afskaffe mulighederne for gruppearbejde. Der kan også være forhold for den enkelte studerende, som gør, at man ikke kommer hurtigt igennem uddannelsen.

Mange af de forhold burde man gøre noget ved, og hvis man investerede i og satsede på forbedring af undervisningen, var det jo godt. Men i stedet for har man fundet på en model, der hedder, at vi skal have noget mere vejledning, for så løser vi nok alle problemer. Jeg synes, at det kan være fornuftigt med vejledning, men at opfatte studievejledning som det, der skulle løse problemet med for lange studietider, synes jeg måske er en anelse overfladisk.

Med hensyn til det med begrænsningerne i specialet: Realiteten er jo, at man indfører dem, fordi man tilsyneladende ikke har været i stand til at få forståelse på universiteterne for, at der skulle stilles nogle faglige krav, der kunne opfyldes i løbet af et halvt år. Så vender man sig rundt og siger: Jamen så tager vi de studerende, for de studerende har nok brug for faste rammer. De faste rammer er så ½ år til at skrive speciale, og efter det kan man få 3 måneder til at skrive et nyt og derefter 3 måneder til at skrive endnu et nyt.

Hvis man så ikke bliver færdig, har De Radikale en smuk vision om, at man så kan få sådan et fart og tempo-speciale, nogle år efter man er kommet ud fra universitetet, hvad jeg synes er meget sympatisk. Alt, hvad der kan redde mennesker, er jo sympatisk.

Men realiteten i det her er, synes jeg, at de ting, man gennemfører for de studerende og specialerne, ikke løser det problem på en måde, som er tilfredsstillende for de studerende, fordi det er igennem opstramminger, som rammer de